

Mă mut cu paharul meu de vinuț în holul de-alături, unde Fane, un hipiot sau punkist, cum vrea să creadă despre el, citește o revistă de benzi desenate. E absorbit de ea.

— Europeană sau japoneză? fac eu conversație.

— Românească, e prea tare. E o campanie anti-drog de fapt. E prea bengă, n-o să mă crezi, îmi răspunde.

Îmi iau și eu ostentativ *Demonii* din biblioteca încropită pe niște rafturi instabile. Deschid întâmplător la pasajul cu Stavroghin și dilemele lui existențiale și-mi dau seama brusc că nu s-au schimbat multe în anii ăștia. Copiii elitelor plictisite fac lumea să se-nvârtă și se mai joacă la câte-un bairam sau la o liniuță de K de-a Revoluția. În Casă intră un ins de vreo doi metri, slăbănog și deșirat, cu ochi mici și c-un cioc urât. Are niște pantaloni demodați cu buzunare în părți și-un pulover de munțoman. Aș putea paria că-i IT-ist. Se pupă cu Fane, care pare deranjat c-a fost întrerupt a doua oară de la lectura manga antidrog. Tibi, căci așa aflu că-l cheamă pe nou-venit, se-așază lângă mine și mă-ntreabă ce citesc. Bine, mult spus mă-ntreabă, că omul își și răspunde sigur la întrebare:

— *Demonii*, n-o știu. Oricum nu citesc din astea vechi, că mă plictisesc și n-am răbdare. S-a

făcut cumva și film după, să văd dacă se merită citită? mă întreabă el căutând empatie.

— Nu cred, îi zic, că e greu oricum să pui o nebulie așa frumoasă ca romanu' ăsta într-un film.

— Știu cum e cu filmul, c-am jucat în reclame la tot felu' de branduri, că am oricum fața asta mai ciudată, și râde zgomotos. Dar cel mai șmecher rol al meu, zice, a fost Vlad Țepeș. Dacă te duci la Bran, o să mă recunoști, c-au făcut ăștia o aplicație, și-n timp ce te plimbi prin camerele castelului e fața mea de te urmărește în funcție de cum te miști. Cinci secunde m-au filmat la sute de frame-uri pe secundă. N-am făcut decât să-ntorc capul de la stânga la dreapta. Și vezi cum se face că ăsta a fost și apogeul vieții mele de actor. Dar tot în zonă am rămas, că fac postproducție la filme de acțiune. Mă rog, e o treabă de IT până la urmă, că bag efecte speciale pe calculator pentru o casă de producție din Canada. Aș pleca mâine din țara asta de căcat, dar știi ce mă ține, nu? Mă ține viteza netului, frate. Că eu lucrez la deadline-uri și tre' să trimit fișiere care ajung să fie aproape cât un hard extern pe săptămână. Și depind la cuțite de treaba asta. Dacă mă mut într-o țară mișto, n-am cum, că nu-i netul ca lumea.

— Păi, și de ce nu-ți place, frate, în România? Îl provoc eu să dezvolte.

— De ce nu-mi place? Ești nebun. Păi la noi e dictatură. Asta în primul rând. Apoi eu n-am siguranță în țara asta să-mi cresc copilul. Am o fetiță de șase ani. Nu zic că n-o să reușească aici, că uită-te la mine, fac două mii de euro pe lună și mă descurc. Mai muncesc un an jumătate și mă retrag la țară-n Olanda, pe o bărcuță pe un canal mișto. Țsta-i visul meu. Da' cum spuneam, netul mă rupe. Da' noi trăim acum într-o dictatură. Uită-te la ordonanța asta. Uită-te la cum fură Statul de la fiecare dintre noi. Păi, prietene, eu n-am înțeles niciodată rostul taxelor și impozitelor. Ce-mi dă mie țara asta ca să-i plătesc eu banii ăștia? Eu am avut firmă din 2003, mă-nțelegi? Și am ținut-o până prin 2007 pe curat și mi-am dat seama că n-ai cum să rezisti așa. Așa că mi-am făcut eu combinațiile, mai pe-un Cipru, mai pe dincolo, mă-nțelegi, că ești băiat deștept. Ca să fut eu Statul, nu el pe mine... În 2007 am pus firma veche pe zero și mi-am jurat că Statul Român nu mai vede un singur leu de la mine. Mi-am făcut asigurare la Sanador, copilu' e la o grădiniță privată. Curat, frumos. Eu în Piață pentru asta am ieșit, pentru hoția Statului. Ne seacă de orice venit, ne fură la drumul mare pe noi ăștia care producem ceva în țara asta, ca să dea lu' nea Ion, care moare de ciroză la cincizeci și-i plătesc eu pensia pentru băutură. Și da, uite că-ți povesteam de fiică-mea.

Eu, ca părinte, abia acum am înțeles ce-nseamnă să trăiești într-o țară unde nu-ți poți apăra copilul. Bine că nu merg eu prin Ferentari sau Rahova cu ea sau nu știu pe unde. Da' mă tem de Statu' ăsta, că-i o dictatură. Și zi-mi tu mie, cum lupți cu o dictatură dacă n-avem arme? Pe bune vorbesc. Suntem singura țară care n-are drept la portarmă.

— Cum nu? Ți zic, deja deranjat de flow-ul băiatului care l-a jucat pe Vlad Țepeș. Păi toată Europa e cu restricții la portarmă. Vrei să fim ca-n America, să ne-mpușcăm în cap când ne sare țandăra?

Discuția se-ncinge, că Tibi-și dă seama că și-a cam bătut gura degeaba cu monologu' lui. Mă ia ușor:

— Uite, eu mă consider anarhist, da' un anarhist care crede c-avem nevoie de arme. În Europa arme sunt, pentru cine interesează. Te înscrii la o asociație de vânători, una-alta, și-ai rezolvat problema. La noi e mai greu, că tre' să dai o șpagă mică să fie bine, mă-nțelegi tu? Eu cred că singura cale prin care poți să lupți cu dictatura și guvernul, să lupți pentru copilul tău e să ai o armă acasă. Orice bun român trebuie să știe asta. Așa poți să-i controlezi și să-i ameninți când o iau pe ulei.

M-am ridicat, n-am mai zis nimic și m-am dus să-mi suflu nasul afară. M-a apucat un fel de amețală și nu-nțelegeam dacă-i de la febră ori de la delirul ăstuia de mai devreme. Noroc c-a

venit Marisa, m-a luat de-o mână și m-a băgat direct în priză pe o manea din aia frumoasă rău, de inimi frânte: „Cine e inima mea?/ Cine e dragostea mea?/ Spune-mi ce te-a făcut/ Să pleci din viața mea!“. La Casă treburile s-au mai schimbat, iar petrecerile publice la care venea și cartieru', și lumea de pe centru s-au mai rărit, dar Marcu, patronul de suflet al locului, s-a gândit că n-are sens să se obosească cu mizerie multă și potențial de scandal, așa că dă petreceri mici, cu lume aleasă pe sprânceană. Democratic, hipsteresc cumva. Marcu e un tip timid pentru un jurnalist, da' nu știu cum face că scrie cele mai mișto investigații din presa independentă de la noi. Are el un dar să observe și să-și noteze în carnetel ce vede. Aia e, scrie excelent. E plăpând și are ochi de ostaș de-al lui Ștefan, de aia cred că a ieșit neșifonat din tot felul de investigații obscure la care-a scris. Nu m-am știut niciodată cu-adevărat cu Marcu, dar tot timpu' ne-au ieșit discuțiile alea scurte, de trei minute, la care arunci o caterincă și celălalt te simte și-ți răspunde cu alta. În fond, la ce bun toate cunoștințele dacă n-ar avea haz? Mă piș pe cunoștințele care n-au haz. Lumea era deja luată și eu dansam ca-ntr-o centrifugă cu Marisa pe-o altă manea frumoasă. Femeia emana toți hormonii fericirii și-ncercam să-i răspund la fel. Avea o dungă de transpirație pe tâmplă și-un zâmbet

ușor tâmp, ușor euforic pe față. Se unduiește pe mine, care par mai degradă lemn și inhibat de la paharele restante de vodcă. Mă dansează Marisa și par rușinat de toată situația. Mă uit în jur, oare cine m-ar putea vedea? Oare-s penibil? Iar în jur vreo optzeci de tineri frumoși se leagănă turcește pe ritmuri de Salam. Începe una frumoasă de tot: „mia mia mia mi amor,/ Sărută-mă repede să nu mor“. Melodia perfectă. Salam e un zeu, îmi trece prin cap. Îmi fac loc printre câteva jurnaliste și ajung la masa cu băuturi, unde sechestrez o vodcă. Mă gândesc că-i OK, n-are cum să fie altfel.

Mă-ntorc pe ring printre dulapuri de bucătărie și stau fix sub lustra care bate-un roșu obscur, porno, până-n sufletul nostru. Lumea-i într-un orgasm de grup. Îi curge melodia prin vene și urlă cu fior la refren. Am început să uit de sclavul ăla cu armele de mai devreme, de toți dreptacii din cameră, ăia de-au lins-o-n pizdă pe Macovei prin campanie. Maneaua-ți dă forță chiar dacă ești un nimeni, te ridică acolo sus, ca drogu', vorba melodiei. Marisa mă dansează, da' nu-mi pasă neapărat că-i Marisa acolo sau altcineva. Totu' se împlinește cu totul. Și n-o simte nimeni ca pe-o treabă hipiotă, dimpotrivă, manelele și absurdul orgiei țin de căderea noastră, de schizofrenia și inutilitatea noastră. Tinereii pulii care trăiesc de